

Jakožto sportovec vím, jak ohromně důležité je mít čistou hlavu. Jediná malá vsuvka, která ti naskočí ve špatný moment během závodu, ti dokáže zhatit celý výsledek. Zním to, jelikož jsem to několikrát zažil. Místo na opravu sice je, ale většinou ti špatná myšlenka naskočí tehdy, kdy to nejméně potřebuješ, a už nemáš čas na opravu. Co mě hodně baví a dodává sebevědomí, to jsou motivační zprávy od mého dobrého přítele. Stačí si jednou či dvakrát přečíst před startem text a cítíš se být jako vítěz. Cviků na to je spousta, jde v podstatě jen o to, že oblbneš mozek a on si pár dalších minut myslí to, co ty mu říkáš. Říkáš si to v duchu s takovým přesvědčením, že tomu prostě uvěří. Když si to zopakuješ desetkrát, tak to bohatě postačí. Je vážně skvělé, co všechno lze uplatnit při cestě na vrchol.

Za své nejcennější pódium v kariéře považuji to z Brna v roce 2018. Bylo to setsakramentsky zasloužené třetí místo na domácí půdě, které chutnalo opravdu báječně. Nechtěl jsem nic jiného než se postavit na pódium. Byl jsem přesvědčený a odhodlaný. Celý ten závodní víkend začal skvěle. Ještě lépe pokračoval a to, jak skončil, pro to ani nemám slova. Byl to víkend z kategorie snů. Všechno, na co jsem sáhl, mně vycházelo. Má práce v boxu i na motorce byla stoprocentní.

Kvalifikační kolo, které jsem zaznamenal, je jedno z nejrychlejších kol na Masarykově okruhu. Panečku, byla to jízda. Recept na to všechno? Odhodlanost, přesvědčení, sebejistota, touha. Ten víkend jsem byl někým jiným. V hlavě se mně odehrávaly úplně jiné věci než kdy dřív. Nechápal jsem to, nepoznával jsem se. Věděl jsem jen, že to, co se děje, je správně a že se z toho chci probudit až v pondělí. Bylo to něco tak neskutečně krásného, že to nejde popsat. Ne ten samotný výsledek, to byla jen třesinka. Ale to mé aktuální rozpoložení a ta neuvěřitelná koncentrace, síla a píle. Nevnímал jsem absolutně, když mi někdo něco říkal, a že těch vjemů je sakra dost, tak jsem jen slušně odpovídal a šel dál. Lidi na mně viděli, že jsem ve své kůži. Cítili to ze mě, energie okolo mě byla obrovská. Šíleně mě nakoplo to sobotní kvalifikační kolo, kdy jsem vyhrál kvalifikaci. Takové kolo ti vyjde párkrát za život.

Ten víkend jsem věděl, že chci zvítězit. V hlavě jsem nic jiného neměl. Jen výhru. A šel jsem si za tím. Byl jsem přesvědčený o vítězství jako nikdy předtím. Věřil jsem si natolik, že bych to sebevědomí mohl rozdávat.

Brněnský víkend byla jízda. Po kvalifikaci jsem věděl, že závod nemůže dopadnout zle. Měl jsem skvělou převodovku, skvělý podvozek a motorka fungovala. Šel jsem spát s tím, že druhý den v tuhle dobu budu usínat s pohárem. Prostě jsem to věděl. Ten víkend patřil mně, nikomu jinému. Věděl jsem to o sobě.

Měl jsem signály a intuici jako nikdy předtím. Motorka mě poslouchala jak nikdy. Dodnes nevím, co mi s tím šéfmekanik udělal a jak to dokázal, ale já jsem mohl brzdit, kde jsem chtěl, a přidávat plyn, kde jsem jen chtěl, a ta mašina to vždycky pobrala.

Bylo to úžasné, nikdy na to nezapomenu! Těchto momentů totiž během kariéry bylo jak šafránu. Když jsem se probudil do slunečné neděle, vstal jsem pravou nohou. Pamatuji si to. Přítelkyně byla dřív vzhůru a ráno mě probudila větou: „Dnes je tvůj den, miláčku.“ Začal jsem typicky lehkou snídaní a dvěma sklenicemi, jedna s vodou a druhá s džusem. Po příjezdu do paddocku jsem cítil ve vzduchu vítězství, nic jiného.

V boxu mě ráno přivítali svou profesionalitou a na mechanicích jsem viděl neuvěřitelnou koncentraci. Vážil jsem si toho a o to víc mě to motivovalo a hnalo dopředu. Všechno bylo přichystané k výbornému výsledku. Všichni jsme po tom toužili a chtěli jsme to víc než cokoliv jiného.

Když se blížil čas závodu, vůbec jsem nebyl nervózní. Respektive byl, ale příjemně. Bylo to jiné. Těšil jsem se na to, že už konečně usednu na motorku a předvedu, co ve mně je. Byla asi třičtvrtěhodina před závodem a já věděl, že to bude moje životní jízda.

Nepředstavoval jsem si, jak to bude probíhat, neměl jsem to naplánované. Neměl jsem strategii, protože jsem byl tak rychlý, že stát se mohlo cokoliv. Ten závod jsem neplánoval. Byl jsem si jistý každou zatáčkou a milimetrem trati. Nebylo žádné místo, které by mi nevyhovovalo.

Tři čtvrtě hodiny do startu a já zalezl do technického kamionu, kde jsem měl převlékárnu. Lehl jsem si na nafouklý gauč, nasadil sluchátka a vychutnával si hudbu. Naprostý chill. Jediné, co jsem si projel, bylo to, co budu dělat v najížděcím a zaváděcím kole. A taky to, jak si motorku postavím na startu. Zda rovně anebo šikmo do zatáčky. Všechno jsou to malé věci, které jsou pro mě ovšem důležité.

Předtím, než jsem se oblékl do kombinézy, jsem byl v takovém brutálním flow, jako snad ještě nikdy před tím. Ustrojil jsem se a šel jsem si pro to. Z technického kamionu do boxu je to pár kroků, jakmile jsem vyšel, nevnímал jsem nikoho jiného. Vůbec nevím, koho jsem za těch pár kroků potkal. Bylo tam ovšem spousta lidí. Sedl jsem si na židličku v boxu a po douškách popíjel minerál salt. S šéfmechanikem jsem nic neprobíral, všechno již bylo řečeno. Nebyl důvod. Oba dva jsme byli koncentrovaní, během víkendu jsem tím rozpoložením nakazil celou moji stranu boxu.